

londini verða við í einum felagsskapi — um tað verður EF ella EFTA ella okkurt triðja, tað skal eg ikki gera meg klókan uppá í dag — so verður tað ómetaliga týðningarmikið, at Norðurlond standa saman.

— *Svørki ætlar sær upp í EF, og Noreg fylgir møguliga við. Fær tað avleiðingar fyri okkara støðutakan?*

— Tað er ilt at siga. Eg havi hoyrt, at ætlanir eru frammi um at skipa eina samvinnu millum Føroyar, Ísland og Grønland á stjórnarstøði. Tað heldi eg kann hava stóran týðning.

Um Ísland og Noreg fara upp í EF, so verða vit sera illa fyri einsamallir, og hvat tað fer at enda við, veit eg ikki. Men eg haldi tað er sera umráðandi at fáa hetta umrødda samarbeiði millum Fø-

oyar, Ísland og Grønland at virka og helst átti eisini Noreg at verið við, soleiðis at hesi fyra londini høvdu eina felags støðu til tað, sum verður gjørt. Her kemur allur fiskiskapurin í Norðuratlantshavi, ið øll fyra londini eru partur av, inn í myndina, og tað hevði verið gott, um vit vóru samdir um tann politikk, sum har verður lagdur. Hetta hav er jú okkara felags livsgrundarlag og eru vit sjálvi best før fyri at verja tað.

Sjálvstøðuga umboðan!

Vit spurdu Anfinn Kallsberg, hvussu tað kennist at koma her á Christiansborg og siggja Merkið veitra við síðuna av hinum norðurlendsku fløggunum — og síðani fara inn á Christiansborg fyri har

at vera partur av tí dansku umboðsnevndini!

— Eg má siga, at eg kundi meg sera væl at koma á trappuna á Christiansborg og siggja tað føroyska flaggið veitra har og minst líka stórt sum hini. Men tað líkasum kólnar eitt sindur, tá ein sær hvussu litla ávirkan ein í veruleikanum hevur í norðurlendskum samarbeiði. Tað er kanska ein bati á veg, tí m.a. hava ungmannafelögin í øllum Norðurlondum hildið fund, har tey eru komin til ta niðurstøðu, at tey sjálvstýrandi økini eiga at fáa sjálvstøðuga umboðan í Norðurlanda Ráðnum, og tað haldi eg vera sera positivt. Hetta skal hava tí at sodna og um fyra-fimm ár eru vit limir. Tað er ikki so langt vekk.

— *Heldur tú tað hevur týðning fyri eina sjálv-*

støðuga umboðan í Norðurlanda Ráðnum og at vit sum tjóð koma at standa meira sjálvstøðug í millumlandi samarbeiði, at sambandsflokkurin ikki er við longur, hvørki á fólkingi ella í Tinganesi!

— Tað hevur sjálvandi stóran týðning. Eg trúgvi eisini, at samgongan millum javnaðarflokkinn og fólkaflakkin fer at megna tað, sum eingin onnur samgonga hevur gjørt, nevnliga at fáa okkum okkara ríkisrættarlugu viðurskipti nógv meira avklárað enn tey eru í dag. Og tað meti eg at vera nakað sera positivt við hesi samgongu. Hetta at tað eisini bara eru tveir flokkar, sum stýra, ger tað nógv lættari at koma á mál í eitt nú hesum spurninginum, sigur Anfinn Kallsberg í samrøðuni.

V4-tølini

i drátti nr. 883, 9. mars 1991.

Tølini: 12 — 43 — 67 — 07 — 22 — 87 — 99 — 86 — 63 — 47 — 33 — 88 — 61 — 29 — 03 — 45.

Vinningur: 35.460,00 kr.

Vinnarar: Fýra vinnarar: ein úr Hoyvik, ein úr Haldarsvik, ein av Strondum og ein úr Leirvik.

Eykavinningur: Eitt vikuskifti fyri tvey í Reykjavík við 3.000 kr. í lummapeningi.

Eftirviðgerðarheimið Jónas Broncksgøtu 42

Avloysari fyri leiðaran

Vegna farloyvi er starvið sum avloysari fyri leiðaran á eftirviðgerðarheiminum í Jónas Broncksgøtu 42 leyst at seta 1. juni 1991.

Talan er um fyribilsstarv byrjandi 1. juni 1991 og eitt ár fram.

Arbeiðið er lið í alkoholviðgerð og neyðugt er tí, at tann, ið settur verður

- kann arbeiða sjálvstøðugt
- kann seta greiðar linjur
- er fleksibul
- er samstarvsáhugaður

Løn- og setanarviðurskipti sambært avtalu.

Skrivlig umsókn skal sendast til: **Almannastovuna, Postboks 196, 110 Tórshavn, áðrenn 25. mars 1991.**

Brævbjálvin skal vera merktur: Eftirviðgerðarheimið.

Áhugað fáa nærri upplýsingar um løn- og starvsviðurskipti frá: Sven Lützen, tlf. 16833 ella Karen Heinesen, tlf. 18300.

lesarabrøv

Skammast Útvarp Føroya eisini?

Hví ikki siga, sum veruleikin er, og rópa ein spaða fyri ein spaða, og ikki eina spón ella eina kvísl?

Tað er burturvið, tá útvarpið fer at greiða frá, at fólk fáa arbeiðsloysisstuðul.

Sum øll fólk vita, og útvarpið við, er arbeiðsloysisstuðul slettis ikki nakað, sum finst í Føroyalandi, hvørki so ella so, og heldur ikki nokur arbeiðsávising.

Tá nú útvarpið fer farið at mæna um arbeiðsloysisstuðul, so má orsøkin til tað vera hon, at teir skammast við at kasta út um onnur lond, at nú eru

so og so nógvir føroyingar komnir ella settir undir almennan forsyrgjaraskap, eru blivnir koyrdir undir almenna forsyrg, olmuusu-hjál, tað veri seg kommunalan ella av sosialkontórinum, eisini nevnd Alma.

Ti tað er sannleikin, sum føroyingum er fyri í dag.

Olmussu hjál, ella olmussa, sum í dag verður rópt almannahjál (forsorg).

Hví smáðist útvarpið at siga sum er, og brúka gamla føroyska orðið, ein olmussa ella olmuusu-hjál?

Frægari var, um teir fóru at billa fólk inn, at nú vuku bananir uppi í Sortudiki, ella at kokuspálmarnir stóðu í fullum blóma í Kollafirði; tá er hetta helst at meta á sama støði sum við arbeiðsloysisstuðulin hjá útvarpinum.

Nei, greiðið tit heldur frá sum er, at nú eru so mong av Føroya fólk í varðveitslu av forsyrgini.

Skomm er tað.

Ikki fyri fólk, men fyri landsins stýrandi politikarar, sum fram til dagin í dag hava tvíhildið um, at í Føroya landi var als einki arbeiðsloysi.

Og eins og útvarpið skammast politikarar við at nevna orðið olmuusu-hjál, tí helst er almanna-hjál og forsyrg finari og meira nútíðarhóskandi orð, men ikki føroyskt.

Nei, tað er ein ótespilig støða, og ein stór skomm fyri eitt so stolt land og fólk, at vera komin í sum bert fyri knøppum 3 árum síðan var eitt tað rikasta og besta landið at búgva í.

Men nú sigst, at menn fara at taka upp, at eir fara at kanna og meta um, seta eina nevnd har, og eina har, — og síðan at endurskoða, — og miða fram ímóti, at kannast

skal og síðan at endurskoða, um tørur er á eini skipan av arbeiðsloysispeningi fyri fólk, ið eru uttan lønandi arbeiði, og er land okkara helst einasta framkomna land í heiminum, sum er eftirbáturin mikli, tá tað snýr seg um at tryggja ta stóru fjøldina av fólkinum, tá tørur, sum nú, er fyri tí.

Nú um dagarnar skrivur ein politikari í bløðunum og heldur fyri, at tað er betri at seta í verk arbeiði til allar hendur, enn at gera eina skipan við arbeiðsloysisstuðul.

Og síðani er hann so fegin um ta skipan við olmuusu-hjál, sum nú er.

Tað er bara óbegripiligt, at ein politikari, og fleiri politikarar við honum, ikki vita betur og fylgja

betur við í gongdini, sum fyriferst, og at tað er nakað um eitur upp- og niðurgangskonjunkturur í tí stóru verð; eisini rakar tað okkum í okkara litla landi.

Og so er tað, at ein fer at ivast í, um politikarar bara av prinsippi eru ímóti — ella teir við at nokta arbeiðsloysisstuðul hava betri tamarhald á fakfelagsrørsluni við tað, at um ein arbeiðsloysisstuðul var, var ikki so lætt at ganga uttan um sáttmálar og fakfeløg. Nú er tað tianverri so, at arbeiðsgevarar frá hond geva sínum arbeiðsfólki valið ímillum at bliva arbeiðsleys ella at fara niður